

Arrest

nr. 99 712 van 25 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2013 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent weduwe en heeft zes volwassen kinderen. Uw zonen D. A. (...) (O.V.X) en D. M. (...) (O.V. X) vroegen reeds in 2003 asiel aan in België. Zij werden beiden als vluchteling erkend: M. (...) op 08/12/2004 en A. (...) op 13/09/2005. Uw zoon Mu.(...) verblijft ergens in Europa. Uw zoon I. (...) en uw dochter M. (...) verblijven in Ingusjetie. Uw dochter Ma. (...) woont in Kazachstan.

U verklaarde dat u vóór de eerste Tsjetsjeense oorlog (1994), samen met uw gezin, woonachtig was in Bamut. Toen de oorlog uitbrak vluchtten jullie allemaal naar Ingoesjetië. U, uw zonen en uw dochters keerden daarna nooit meer naar Tsjetsjenië terug.

U verklaarde dat u geen problemen heeft gekend in Ingoesjetië. U bent naar België gekomen om er uw zonen te vervoegen.

Op 10/11/2012 vertrok u vanuit Ingoesjetië richting België. Op 10/11/2008 kwam u in België aan. Op 14/11/2008 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Initieel verklaarde u dat u na de eerste Tsjetsjeense oorlog samen met uw gezin was teruggekeerd naar Tsjetsjenië. Aangezien uw huis in Bamut was vernield vestigden jullie zich in Assinovskaya. Daar zou u hebben verbleven tot aan uw vertrek naar België (CGVS 30/01/2009 p.2-3). U beweerde tijdens uw eerste gehoor dat u na het vertrek van uw zonen M. (...) , A. (...) (beiden naar België) en Mu. (...) (naar Polen) werd lastiggevallen door de autoriteiten, zijnde Russische en/of Tsjetsjeense troepen. Zij wilden weten waar uw zonen verbleven. Deze bezoeken vonden gedurende vijf jaar plaats. Men zei daarbij dat uw jongste zoon I. (...) zou worden meegenomen indien uw andere zonen niet zouden opdagen. Uw jongste zoon I. (...) liep vanwege deze dreiging weg. Sederdien had u geen nieuws meer van hem. U beweerde dat u hem mee naar België had genomen, mocht u geweten hebben waar hij zat. Kort na zijn vertrek, in mei 2008, zou uw huis in brand zijn gestoken. U leefde hierna, samen met uw dochter Ma. (...), ondergedoken in de kelder van uw burens. Na de brand bezochten de autoriteiten meermaals de burens op zoek naar u (CGVS p. 8, 11). Vanwege deze situatie zou u Tsjetsjenië verlaten hebben.

Deze verklaringen botsen in hun geheel met de verklaringen die u aflegde tijdens uw tweede gehoor. U verklaarde daarin dat u samen met uw gezin Tsjetsjenië had verlaten tijdens de eerste oorlog en dat jullie zich gevestigd hadden in Ingoesjetië. Jullie zouden sindsdien nooit meer naar Tsjetsjenië zijn teruggekeerd (CGVS 6/11/2012 p.6). U verklaarde daarbij geen problemen te hebben gekend in Ingoesjetië met de Federalen, de plaatselijke autoriteiten of met strijders (CGVS 06/11/2012 p.7). U verklaarde verder dat u vóór uw vertrek naar België uw dochter M. (...) en uw zoon I. (...) had ondergebracht bij uw zus R. (...), die eveneens in Ingoesjetië woont. U verklaarde dat uw zoon Mu. (...) daarvoor al was vertrokken met een onbekende bestemming. U beweerde niet te weten in welk Europees land hij verbleven heeft. (CGVS 06/11/2012 p.3-4).

Beide versies van de feiten zijn volkomen tegenstrijdig. U werd op de tegenstrijdigheid gewezen aangaande uw terugkeer naar Tsjetsjenië. U ontkende daarbij ten stelligste dat u ooit was teruggekeerd (CGVS 06/11/2012 p.6). Aldus blijft de tegenstrijdigheid behouden. U werd daarna geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen over het lot van uw zoon Mu. (...). U werd erop gewezen dat u eerder had gezegd dat hij in Polen verbleef. U beweerde hierop dat u zich misschien vergist heeft. U riep hierbij geheugenproblemen in. U werd tot slot op uw strijdige verklaringen gewezen aangaande het lot van uw zoon I. (...). U gaf ook hierop aan dat u zich de feiten niet meer goed herinnert. Wat deze ingeroepen geheugenproblemen betreft dient te worden gesteld dat u hiervan geen enkel medisch bewijs aanbracht. En dit sinds de aanvang van uw asielpprocedure in 2008. Tijdens uw tweede gehoor beweerde u daarbij dat deze problemen vijf jaar geleden (zijnde net voor uw komst naar België) zouden zijn ontstaan (CGVS 06/11/2012 p.5). Uw toevoeging dat u bovendien medicatie neemt is daarbij irrelevant aangezien deze niet omwille van geheugenproblemen werd verstrekt (maar vanwege allergie, astma en maagproblemen; CGVS 06/11/2012 p.4). Tot slot moet worden opgemerkt dat u pas geheugenproblemen inriep nadat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld en u ermee geconfronteerd werd. Aldus kan uw bewering geheugenproblemen te kennen niet weerhouden worden.

Er moet dan ook geconcludeerd worden dat de beide versies aangaande uw leefomstandigheden in de Russische Federatie elkaar uitsluiten.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetïë, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetïë niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetïë actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetïë aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw intern paspoort en de kopieën van de geboorteaktes van uw zes kinderen bevatten geen informatie die zou wijzen op een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Tevens meent zij dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij het niet eens is met de gronden waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd om aan haar de vluchtelingenstatus te weigeren. Zij geeft aan dat het zowel in Tsjetsjenië als in Ingoesjetië onmogelijk is voor haar een normaal en veilig leven te leiden en stelt wel degelijk gevaar te lopen in de Russische Federatie. Verzoekende partij haalt aan dat zij Ingoesjetië heeft verlaten om haar zonen die in België het vluchtelingenstatuut hebben verkregen, te komen vervoegen. In de Russische Federatie voelt verzoekende partij zich aan haar lot overgelaten. Zij meent dat verwerende partij haar problemen ten onrechte heeft geringschat en benadrukt dat de omstandigheden waarin zij in de Russische Federatie verkeerde wel degelijk van die aard waren dat zij genoodzaakt was om de drastische beslissing te nemen haar land te verlaten. Een en ander blijkt duidelijk uit haar verklaringen, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen ten onrechte in twijfel heeft getrokken en dat zij bij de analyse van haar verklaringen selectief te werk is gegaan, enkel in haar nadeel. Dit geeft geen blijk van een zorgvuldig en behoorlijk bestuur. Minstens heeft verwerende partij volgens haar onvoldoende rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse. Verzoekende partij verduidelijkt dat de commissaris-generaal volgens haar onvoldoende rekening heeft gehouden met de dagelijkse schrijnende realiteit in Ingoesjetië en stelt dat de motivering van verwerende partij waarbij deze – verwijzend naar de landeninformatie in het administratief dossier – aanhaalt dat er in Ingoesjetië weliswaar mensenrechtenschendingen voorkomen doch dat niet alle burgers zonder onderscheid daarvan het slachtoffer zouden zijn, te vaag, te abstract en te theoretisch is.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Verzoekende partij dient *in concreto* aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk vervolging riskeert. De bewering dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat haar leven er in gevaar is, de beknopte herhaling van haar asielproblematiek en de stelling dat de omstandigheden waarin zij in Ingoesjetië leefde wel degelijk van die aard waren dat zij genoodzaakt was om de drastische beslissing te nemen om haar land te verlaten, zijn hiertoe niet voldoende. Waar verzoekende partij betoogt dat verwerende partij haar problemen ten onrechte heeft geringschat, dat verwerende partij bij de analyse van haar verklaringen selectief te werk is gegaan, enkel in haar nadeel, dat de motivering in de bestreden beslissing te vaag, te abstract en te theoretisch is en dat verwerende partij onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de dagelijkse realiteit waarin zij in Ingoesjetië verkeerde, verwijst de Raad naar de inhoud van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met alle door haar aangereikte elementen (zie ook punt 2.2.7.). Verwerende partij bespreekt in haar beslissing uitvoerig waarom aan haar vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. De Raad merkt tevens op dat verzoekende partij overigens nalaat om bovenstaande argumenten uit te werken. Er dient dan ook te worden besloten dat het door verzoekende partij aangebrachte verweer door de Raad niet kan worden bijgetreden.

2.2.4.1. Verzoekende partij laat weten het niet eens te zijn met het standpunt van verwerende partij, waar deze stelt dat aan haar relaas geen geloof kan worden gehecht omwille van de flagrante tegenstrijdigheden tussen de verschillende gehoren van verzoekende partij. De door verwerende partij geciteerde tegenstrijdigheden kunnen onmogelijk worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in de verklaringen van verzoekende partij en zijn niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Verzoekende partij stipt hierbij aan dat zij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal voldoende informatie heeft kunnen geven, waaruit blijkt dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Zij meent dat verwerende partij echter geen rekening heeft gehouden met het grote tijdsverloop tussen de gebeurtenissen die zij in haar land van herkomst heeft

meegemaakt en haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Ten onrechte heeft de commissaris-generaal evenmin rekening gehouden met de traumatische ervaringen die zij heeft meegemaakt. Verzoekende partij licht toe dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Verzoekende partij kaart ook nog aan dat zij diverse andere medische problemen heeft. Omwille van al deze redenen, is verzoekende partij regelmatig verstrooid en zeer vergeetachtig. Ten slotte verwijst verzoekende partij naar de verklaring die zij tijdens haar gehoor van 6 november 2012 op het Commissariaat-generaal heeft gegeven, waar zij het volgende verklaart: *“Mijn Russisch is niet zo goed. Ik heb zowel problemen met mijn gehoor als met mijn geheugen maar ik zal u vandaag vertellen wat ik nog weet. (...) Ik ben zelf hier al 4 jaar. Het is lang geleden- weet het niet precies. (...) U zei tijdens uw eerste interview dat hij in Polen zat? In Polen heb ik dat gezegd? Misschien heb ik me vergist. De eerste keer zeg ik het en de tweede weet ik niet meer. Ik moet veel medicatie nemen.”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 06/11/2012, p. 1 en 4). Verzoekende partij meent dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar geheugenproblemen.

2.2.4.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verwerende partij merkt in haar beslissing op dat verzoekende partij, aangaande haar terugkeer naar Tsjetsjenië, zeer ongeloofwaardige verklaringen aflegt, aangezien zij enerzijds tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart dat zij samen met haar gezin na de eerste Tsjetsjeense oorlog was teruggekeerd naar Tsjetsjenië alwaar zij vervolgens problemen met de autoriteiten kende en anderzijds tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart dat zij en haar gezin nooit meer naar Tsjetsjenië zijn teruggekeerd en geen problemen hebben gekend in Ingoesjetië met de Federalen, de plaatselijke autoriteiten of met strijders, dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor verklaart dat haar jongste zoon I. na een bedreiging door de autoriteiten in Tsjetsjenië wegliep en dat verzoekende partij sindsdien geen nieuws meer heeft van hem, terwijl ze tijdens haar tweede gehoor verklaart dat ze voor haar vertrek naar België haar zoon I., samen met haar dochter M., had ondergebracht bij haar zus R. in Ingoesjetië en dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor stelde dat Mu. verbleef in Polen, maar tijdens haar tweede gehoor verklaart dat Mu. was vertrokken met een onbekende bestemming en dat zij niet weet in welk Europees land hij verbleven heeft. Aangezien deze flagrante tegenstrijdigheden betrekking hebben op kernelementen van haar vluchtrelaas, kan verzoekende partij onmogelijk volhouden dat de door verwerende partij geciteerde tegenstrijdigheden niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid ervan. Dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voldoende informatie heeft kunnen geven, waaruit blijkt dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is, betreft, gelet op de voorgaande opsomming, eveneens een argument dat door de Raad in geen geval kan worden bijgetreden.

Nopens het betoog dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met het grote tijdsverloop tussen de gebeurtenissen die zij in haar land van herkomst heeft meegemaakt en haar gehoor op het Commissariaat-generaal, en evenmin met de traumatische ervaringen die zij heeft meegemaakt en haar geheugenproblemen, wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar beslissing wel degelijk motiveert waarom de geheugenproblemen die verzoekende partij aanhaalt, niet als verschoningsgrond kunnen worden aanvaard: *“Wat deze ingeroepen geheugenproblemen betreft dient te worden gesteld dat u hiervan geen enkel medisch bewijs aanbracht. En dit sinds de aanvang van uw asielprocedure in 2008. Tijdens uw tweede gehoor beweerde u daarbij dat deze problemen vijf jaar geleden (zijnde net voor uw komst naar België) zouden zijn ontstaan (CGVS 06/11/2012 p.5). Uw toevoeging dat u bovendien medicatie neemt is daarbij irrelevant aangezien deze niet omwille van geheugenproblemen werd verstrekt (maar vanwege allergie, astma en maagproblemen; CGVS 06/11/2012 p.4). Tot slot moet worden opgemerkt dat u pas geheugenproblemen inriep nadat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld en u ermee geconfronteerd werd. Aldus kan uw bewering geheugenproblemen te kennen niet weerhouden worden.”* Tot op heden toont verzoekende partij niet concreet door middel van medische attesten aan dat deze beweerde traumatische ervaringen – en de daaruit voortvloeiende geheugenproblemen – of het nemen van haar medicatie haar cognitief geheugen dermate hebben aangetast dat zij niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Tevens bemerkt de Raad dat het feit dat de gebeurtenissen niet (zeer) recent zijn, verzoekende partij in ieder geval niet ontslaan van de verplichting correcte verklaringen af te leggen met

betrekking tot die elementen die de kern uitmaken van haar asielrelaas en waarvan kan worden aangenomen dat ze in het geheugen van verzoekende partij staan gegrift. Zo kan van verzoekende partij minstens worden verwacht te weten of zij al dan niet naar Tsjetsjenië is teruggekeerd of zij verder probleemloos in Ingoesjetië heeft verbleven. Dat verzoekende partij over dit uiterst essentieel gegeven flagrante tegenstrijdige verklaringen aflegt kan zelfs door een ruim tijdsverloop niet worden verschoond. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij bij het indienen van haar asielaanvraag, zoals blijkt uit de door haar ondertekende bijlage 26 (administratief dossier, stuk 24), zelf heeft verzocht tijdens het onderzoek van haar asielaanvraag te worden bijgestaan door een Russische tolk. Ook bij het invullen op de Dienst Vreemdelingenzaken van de “verklaring”, die door haar voor akkoord werd ondertekend, vermeldt verzoekende partij zowel het Russisch als het Tsjetsjeens als talen van oorsprong (administratief dossier, stuk 22). Verzoekende partij heeft derhalve zelf aangegeven dat een gehoor in het Russisch voor haar geen probleem uitmaakt, meer zelfs zij opteerde duidelijk voor het Russisch als taal van het onderzoek.

Voormeld betoog van verzoekende partij kan derhalve niet worden aangenomen.

2.2.5. Voormelde flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Ingoesjetië – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonde dat er in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. De specifieke motivering waarom er in Ingoesjetië voor burgers geen sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, meer in het bijzonder door het gelimiteerd zijn van grootschalige acties en de vaststelling dat de meeste acties zowel van de rebellen als van de autoriteiten gericht zijn waardoor het aantal burgerslachtoffers beperkt is, wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Verzoekende partij toont evenmin met andersluidende informatie aan dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt en die is toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 26) niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 25 en 26) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 30 januari 2009 en d.d. 6 november 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen en dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid

ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT